

Hoofdstuk 71

Lieve kleinkinderen,

Van 1 april 1951 tot 1 augustus 1957 ging ik naar de Christelijke Nationale Lagere School in Kollumerpomp. Ik weet nog dat ik die eerste dag op school erg moest huilen. Ik was mijn vrijheid van op straat spelen kwijt. Mijn oudere broers en zussen plaagden mij dat ik nog zo 'n klein jongetje was dat moest huilen bij moeders pappot vandaan. Maar mijn moeder hielp mij. Ze zei tegen haar andere kinderen: 'Toen jullie voor het eerst naar school gingen, was papa bij jullie op school. Maar nu ligt papa ziek op bed en moet Eelke alleen naar school.'

Ik welke klas ik zat weet ik niet meer, maar we moesten het volgende psalmversje uit ons hoofd leren:

*Ai ziet, hoe goed, hoe lieflijk is 't, dat zonen
Van 't zelfde huis, als broeders, samen wonen, (Psalm 133 : 1)*

*Ja, wat goed is het wanneer broers en zussen ook als ze volwassen zijn, als goede vrienden, als echte broers en zussen met elkaar omgaan.
Dat is een Zegen.*

Mijn moeder vertelde mij over een vader en moeder, die twee zonen hadden. Maar wat hadden die jongens totaal verschillende karakters. De oudste zoon ging tijdens de bezettingsjaren (1940 tot 1945) in het verzet. Hij werd lid van een knokploeg, die een soort van guerrilla oorlog tegen de Duitse soldaten voerde.

De jongste zoon was voor de oorlog al lid van de NSB en was blij dat de Duitsers in ons land de baas werden. Nu zou alles veranderen en alles beter worden. Hij zette zich voor de volle honderd procent in voor de belangen van de Duitsers. Hij verraadde zelfs zijn eigen broer, die naar een concentratiekamp werd gestuurd en daar stierf. De jongste zoon werd lid van de Waffen SS, werd als soldaat van Hitler naar het oostfront gestuurd en sneuvelde daar.

In het verhaal van vandaag vertel ik weer over Simson. Of hij ook broers had, staat niet in de bijbel. Wel had hij een grote familie. En wat deed die familie van hem toen ze door de Filistijnen bedreigd werden? Ze lieten hem vallen als een baksteen en zelfs nog erger. Lees het spannende verhaal hieronder maar.

Hoofdstuk 71 - Rechter Simson - Richteren 15 : 9 – 20

Natuurlijk lieten de Filistijnen het er niet bij zitten. Al die jaren dat zij over Juda en Dan heersten, had geen Israëliet ook maar een vinger tegen hen durven

uitsteken. En nu maakte die Simson hen ten schande. Die wilde Dannieter was in staat, om net zoals Jefta in het verleden had gedaan, het hele volk op te roepen tot een grote opstand. Onverwachts trok het leger van de Filistijnen de grens met Israël over en zetten hun tenten op bij Lechi. Vanuit deze plek ondernamen zij hun strooptochten naar de dorpen van Juda.

Niemand van de Israëlieten kreeg ook maar de gedachte om zich tegen de Filistijnen te verzetten. Ze hadden al zoveel jaren hun vijand gediend en het leger van de Filistijnen was zo groot en zo sterk. Het had ook geen zin om in opstand te komen. Bij voorbaat waren ze kansloos.

Wel stuurden ze een boodschapper naar de Filistijnen met de vraag waarom zij hen zoveel kwaad deden. Ze hadden toch altijd hun schatting (hoge belasting) op tijd betaald? Waarom plunderden ze dan nu hun dorpen?

Kort en bondig gaf de aanvoerder van de Filistijnen antwoord.

‘Wij willen Simson gevangennemen en met hem hetzelfde doen als hij met ons gedaan heeft. *Willen jullie vrede?* Dan hoeven jullie maar één ding te doen. Lever ons Simson uit en wij stoppen met het plunderen van jullie dorpen. Doen jullie dat niet, dan gaan wij door.’

En zo was de keuze: *de ondergang van het hele land of Simson uitleveren aan de vijand.*

De oudsten, de leiders van Juda hoefden er niet lang over na te denken. Ze begrepen best dat Simson die Filistijnen haatte, dat deden zij ook, maar Simson had moeten begrijpen dat dit niet kon. Hij wist toch dat de vijand veel sterker was! Hun dorpen werden nu verwoest en zelf zat hij mooi hoog en droog veilig in die rotsspelonk. Het was gewoon zijn eigen schuld dat de Filistijnen hem gevangen wilden nemen. Wat deed die Simson ook met een Filistijnse vrouw?

Niet lang daarna gingen drieduizend Judeeër, allemaal sterke mannen naar de spelonk bij Etam om Simson gevangen te nemen. Hij zou toch niet tegen zijn eigen volksgenoten beginnen te vechten? En wanneer die vreemde vossenvanger niet vrijwillig met hen mee wilde gaan, dan konden zij met z’n allen hem wel te pakken krijgen. Het was jammer dat het zo moest, maar het kon niet anders. Het was tenslotte beter dat één man stierf dan dat heel Juda verloren ging.

Eeuwen later zei hogepriester Kajafas hetzelfde tegen het volk Israël: ‘*Besef toch dat het in jullie eigen belang is dat één man sterft voor het hele volk, zodat niet het hele volk verloren gaat.*’

Simson woonde nog steeds in dezelfde grot, waar hij na de moord op zijn vrouw heengegaan was. Steeds moest hij denken aan zijn overleden vrouw. Ze was nog zo jong en zo mooi geweest. En nu zo’n wrede dood gestorven, ja vermoord door haar eigen mensen. Hij haatte die Filistijnen.... Zou hij als wraak nog meer

Filistijnen doden? Ach, wat voor zin had het. Zijn vrouw kreeg hij daar niet mee terug.

Op een dag zag hij een grote groep mensen aankomen. Hij zag zwaarden en speren schitteren in het zonlicht. Een leger van de Filistijnen? Twee, drieduizend man om tegen hem te vechten? Hij smeed zijn hoofd in z'n nek en grijnsde. Ze mochten komen. De rekening was nog niet vereffend! Hij lustte ze rauw.

Maar toen ze dichterbij kwamen, zag hij dat het geen Filistijnen waren, maar gewoon boerenvolk dat de wapens opgenomen had. Het waren mannen van Juda! Kwamen ze nu bij hem met de vraag of hij hun leider wilde worden?

Wilden ze nu in de opstand komen tegen de Filistijnen?

Simson kreeg een heel blij gevoel. Zoals lang geleden de oudsten van Gilead bij Jefta waren gekomen, zo kwamen de mannen van Juda nu bij hem om het volk Israël te verlossen van de Filistijnen. Al het leed van de laatste weken, al het verdriet om zijn dode vrouw verdween. Vandaag was het een grote dag.

Vandaag was de eerste dag van de overwinning op de Filistijnen....

Hij begon te twijfelen toen hij zag hoe de mannen zich verspreiden en alle toegangswegen naar zijn spelonk gingen afsluiten. Een klein groepje mannen kwamen bij hem. Het waren de oudsten, de leiders van Juda. Ze liepen gebogen van vermoeidheid. De zorgen stonden op hun gezichten te lezen. Waren dit nu de mannen die met hem de strijd aan wilden gaan en hun leven wel wilden geven voor de goede zaak? En waarom keken ze zo vreemd naar hem? Het was net alsof ze zich schaamden.

Hun eerste vraag aan Simson was een verwijt: 'Je weet toch dat de Filistijnen in ons land de baas zijn! Waarom breng je ons dan in moeilijkheden? Nu zijn zij met hun soldaten in ons land gekomen en ze vermoorden onze mannen. En onze vrouwen en kinderen nemen ze mee als slaven. En alle huizen steken ze in brand. Moest dat nu zo?'

Simson lachte verachtelijk. Hij antwoordde: 'Ik heb hetzelfde met hen gedaan, als zij met mij gedaan hebben.'

Eén van de oudsten nam het woord.

'Simson, wij zijn gekomen om je gevangen te nemen en je naar de Filistijnen te brengen. Alleen wanneer jij je opoffert zijn de Filistijnen bereid om Juda te sparen. *We vinden het heel erg voor jou, maar het is beter dat jij sterft dan dat het volk verloren gaat.*'

Simson boog zijn hoofd. Dat was dus de boodschap. In plaats dat ze met z'n allen de vijand te lijf gingen, hadden ze hem verkocht aan de vijand, Vrede, vrede.... Dat was het enige dat het volk begeerde. En hij mocht de prijs betalen met zijn bloed en zijn leven! Heer in de hemel, dacht Simson, zijn dit nu mijn

eigen mensen, mijn eigen familie? Willen ze dan allemaal voor de vijand in het stof kruipen en hun leider uitleveren? Hij balde zijn vuisten. Zou hij dit boerenleger uit elkaar slaan en weggaan, zijn vrijheid tegemoet?

Deze slavenzielen hadden het verdiend.

Maar tegelijk wist Simson dat hij dit nooit zou doen. Deze mensen waren zijn eigen volk, zijn eigen familie. En er zou nooit van Simson gezegd kunnen worden dat hij tegen zijn eigen mensen gevochten had. Dan was het maar beter dat hij zich overgaf. Misschien was het ook wel Gods bedoeling dat hij zich voor zijn volk als een offerlam liet slachten.

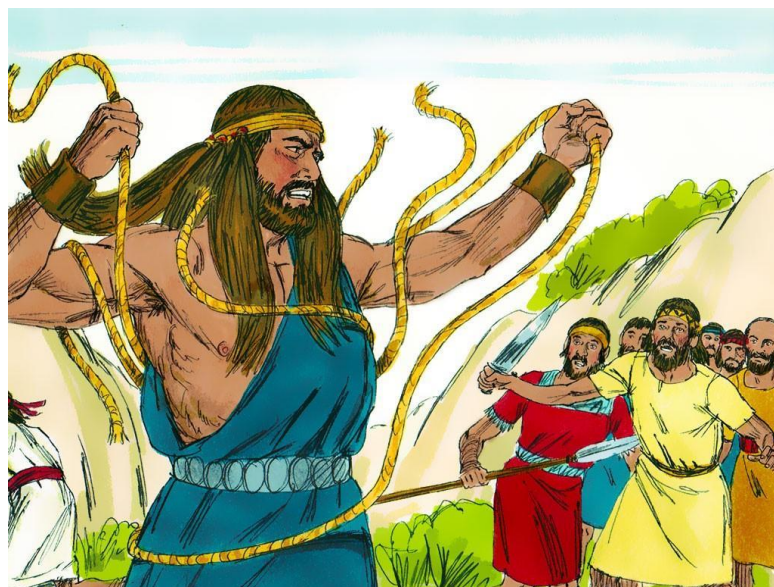
Hij stak zijn beide handen naar voren en zei: 'Bind mij maar. Maar één ding moeten jullie mij in de naam van de Heer zweren: dood mij niet wanneer ik gebonden ben.'

De mannen van Juda staken hun hand omhoog en beloofden: 'We zullen je echt niet doden. We nemen je alleen maar gevangen en brengen je naar de Filistijnen.'

Ze wenkten een paar sterke jonge mannen die Simson met twee nieuwe sterke touwen bonden. Stijf bonden ze zijn polsen vast. Het voelde vreemd aan. Met deze zelfde handen had hij Filistijnen gedood, de leeuw verscheurd en driehonderd vossen gevangen. En nu waren ze gebonden. De schande. En dat door zijn eigen volk, zijn eigen familie....

In het legerkamp van Lechi zagen de Filistijnen Simson aankomen. Dat was dus die wilde Dannieter die hun korenvelden in brand had gestoken. Nu kwam hij daar aanlopen met zijn handen gebonden en zijn hoofd met lange haren gebogen. Ze zouden het die vossenvanger betaald zetten. Voor hem was er maar één straf: **hij zou sterven.**

Met hun zwaarden in hun handen stormden ze op Simson af. Maar ze kwamen te laat.

De Filistijnen kwamen te laat.

Want terwijl het gejuich van de Filistijnen Simson in de oren klonk, greep de geest van de Heer Simson aan. Hij stak zijn hoofd omhoog en haalde diep adem. Hij spande zijn spieren en de touwen waarmee hij gebonden was, leken wel van vlas dat in het vuur wegschroeit. Zo makkelijk vielen ze van zijn armen en polsen. Simson zag een ezelskaak liggen en al lopend pakte hij het. Het bot was nog hard. Met een harde klap brak hij de eerste Filistijn het hoofd. De tweede en derde vielen er overheen. Toen stormde de hele bende Filistijnen op hem af, met de blote wapens in hun vuisten. Simson lachte. Ze mochten komen, al die onbesnedenen. Zoals een smid zijn zware mokerhamer zwaait, zo zwaaide Simson met de ezelskaak. Geen slag was mis. Zoals nu had hij nog nooit eerder gevochten. Het ging niet meer om zijn eigen wraak, nu ging het om zijn eigen land en eigen volk. Had de Heer niet voor zijn geboorte tegen zijn moeder gezegd: *‘Hij zal een Nazireeër worden, iemand die God op een speciale manier zal dienen. Hij zal een begin maken met Israëls verlossing.’*

O God, nu maakte hij een begin. Simson hield niet eerder op met vechten tot de laatste Filistijn gevluht was. Om hem heen lagen de dode Filistijnen. Wel meer dan duizend.

Om hem heen lagen de dode Filistijnen.

De oudsten van Juda waren in geen velden of wegen meer te bekennen. Geen mens had hem geholpen in de strijd. Helemaal in z'n eentje had hij een heel

leger verslagen. Dit was wat Jozua in een ver verleden geprofeteerd had: ‘Eén man van jullie zal duizend vijanden verslaan.’

Toen zwaaide Simson nog een keer met zijn ezelskaak en triomfantelijk klonk uit zijn mond:

*Met een ezelskaak heb ik hun botten gekraakt
Met een ezelskaak heb ik er duizend geraakt.*

Toen gooide hij die ezelskaak weg en noemde die plaats Ramat-Lechi, dat betekent: Kaakbeen.

Toen Simson na die wilde vechtpartij weer een beetje tot zichzelf kwam, was hij ineens erg moe en kreeg hij vreselijke dorst. Die vreemde kracht in hem was helemaal verdwenen. Stel dat de Filistijnen hem nu zouden zien en hem gingen aanvallen, dan zou hij het niet van hen kunnen winnen. Strompelend liep hij over het slagveld, maar nergens was water te bekennen, geen beekje of een waterbron. Hij liet zich voorover vallen en lag te hijgen in de gloeiend hete zon. Moest hij hier nu sterven van de dorst? Zouden die onbesneden Filistijnen hem hier vinden? Dan mocht God zijn volk genadig zijn. Want als hij er niet meer zou zijn om het te beschermen....

Maar diezelfde God die zijn volk bewaarde, die kon hem toch ook helpen? Hij was toch zijn Nazireeër? God had hem toch geroepen tot de strijd tegen de Filistijnen? Simson wist dat hij moest bidden, deemoedig bidden net zo lang tot de Heer hem zou helpen. Zijn vermoeide handen hief hij omhoog en hij bad: ‘Heer, u hebt mij laten winnen. Moet ik dan nu sterven van de dorst? Zullen de ongelovige Filistijnen mij dan toch nog gevangen kunnen nemen?’

Toen glimlachte God in de hemel en precies op de plaats waar Simson lag liet Hij de grond openscheuren en kwam er water uit de grond. Simson dronk en kreeg nieuwe kracht. Hij was blij en heel dankbaar. Nu wist hij dat de Heer hem niet vergat en hem ook wilde helpen wanneer hij zwak was en geen kracht in zijn vuisten had. Vechten kon hij. In de kracht van de Heer had hij een heel leger verslagen. Maar bidden kon hij ook. En al biddend overwon hij zijn God. ‘Met een ezelskaak heb ik duizend man verslagen’, maar nu wist hij dat God ook naar de zwakke en nederige mensen luistert.

Na die grote dag ging Simson niet terug naar zijn spelonk in de bergen. Hij wilde niet meer treuren om zijn vermoorde vrouw. Hij wilde rechter zijn bij de stammen Juda en Dan. Alles wat hij tot nu toe gedaan had was niet buiten God omgegaan. Maar nu begreep hij dat zijn plaats niet bij de Filistijnen, maar bij zijn eigen volk was. Nu was hij wat hij moest zijn: nazireeër Gods en vechter voor zijn volk.

Twintig lange en goede jaren was Simson rechter in Juda en Dan.

Een rivier in het land Israël.